

Pieter Derks laat zien hoe we onze problemen inpakken met mooie verhalen

Cabaret In *Uit het niets* vertelt Derks dat beeldvorming het enige instrument is dat nog bespeeld kan worden. Sombere woorden, maar toch is het zeer aangenaam wegstijgen bij Derks.

Even weg van de gebaande paden, dwalen door ruige oerbossen in harmonie met de natuur, zo luidde de belofte. Nou, dat leek Pieter Derks wel wat, dus was hij naar de Drentse bossen afgereisd. Het contrast tussen verwachting en realiteit was groot. In plaats van ultieme rust trof hij vooral verbaasde blikken van hondenuitlaters, die net als hij aan het lopen waren in het kaarsrechte en aangeplante bosje. Derks zag er alleen uit alsof hij lid was van het Kops Commandotroepen, voorbereid als hij was op een zware beproeving die nooit ging komen.

De achtste voorstelling van Pieter Derks (37) gaat over het verschil tussen werkelijkheid en dat wat ons wordt voorgehouden. De werkelijkheid is dat het met de wereld niet goed gaat, zo maakt Derks al vóór aanvang van *Uit het niets* duidelijk. Hij stapt voor het doek en leest een soort column voor: over hoe de mensheid een systeem heeft gebaard dat inmiddels is uitgegroeid tot een oncontroleerbaar monster dat ons langzaam naar de afgrond drijft. Geen lichte kost, maar het is een slimme zet van Derks dat hij dit opdient voor het begin van het hoofdmaal. Op deze manier demonstreert hij het punt dat hij aan de kaak wil stellen: we gaan problemen niet aan, maar verpakken ze in een mooi verhaal.

Wim Hof-methode

Dat is in feite ook wat Derks doet in *Uit het niets*. Hij vertelt op opgewekte en soms licht ironische toon over dat laatste waar men nu nog controle over heeft: beeldvorming. Het levert komische verhalen op, bijvoorbeeld over zijn ervaringen met de 'Wim Hof-methode', een aanpak waarvan de grootse woorden zo mogelijk nóg grotere resultaten beloven. Leuk zijn ook Derks' gedachte-experimentjes: hij is er

bijvoorbeeld van overtuigd dat Hof degene gaat zijn die het leven zal weten te rekken. Maar ja, hoe? „Invriezen zal niet gaan, want daar kan hij gewoon tegen.”

Een ongewenste gevolg van het inpakken van zaken in een mooi verhaal is volgens Derks het grote aantal mensen dat tegenwoordig niets kan, „maar wel op universitair niveau”. Dan word je een ‘exceltijger’ en ben je gedoemd te leven in een soort schijnwereld waarin je onbegrijpelijke rapporten vol onbegrijpelijke oplossingen produceert. Een hoogtepunt in de voorstelling vormt een vileine en hilarische ontleding van zo’n product.

Uit het niets is een vernuftige en zeer vermakelijke illustratie én een ontleding van hoe beeldvorming werkt en hoe wij met z’n allen wegstijgen voor de echte problemen. Bij Derks is het aangenaam wegstijgen: zodra hij zijn sombere woorden over de huidige tijd heeft uitgesproken en het doek opgaat blijkt hij bovendien een driekoppige band bij zich te hebben. Hoewel Derks’ liedjes van wisselende kwaliteit zijn, maakt de band het geheel altijd lekker. Een lange bassolo halverwege de voorstelling zorgt zelfs voor kippenvel.